

La Comédiathèque

Gjithçka është mirë që nis keq

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Gjithçka është mirë që nis keq

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

Prej vitesh, Frédérique dhe Alexandre presin të birësojnë një fëmijë. Më në fund ka ardhur dita e madhe: inspektorja e shërbimit të birësimeve do të vijë në shtëpinë e tyre për të vlerësuar sa i qëndrueshëm është çifti, sa serioz është projekti i tyre dhe në ç'kushte do të jetojë fëmija. Por, katastrofë! Alexandre nuk është aty dhe gjithçka rrezikon të shkojë dëm. Frédérique duhet të gjejë një zgjidhje, ndërsa një rrjedhje uji e papritur ia ndërlikon edhe më shumë situatën. Përveçse nëse ardhja e hidraulikut i ofron pikërisht zgjidhjen...

Personazhet

Frédérique

Alexandre

Christel

Janine

Wendy

Ky version është përshtatur për një burrë dhe katër gra. Megjithatë, me disa ndryshime të vogla në replika, shpërndarja e roleve sipas gjinisë është mjaft elastike.

Variantet e mundshme të trupës janë: 5 gra; 1 burrë dhe 4 gra; 2 burra dhe 3 gra; 3 burra dhe 2 gra.

Një sallon borgjezo-bohem. Disa tablo moderne janë mbështetur përtokë. Fred, piktores, përpiqet me nervozizëm të vërë pak rregull në këtë rrëmuje të kuruar me kujdes. Sheh orën dhe shan nën zë. Me neveri, fshin ujin nga dysHEMEJA me një leckë, pastaj e hedh në një legen. I bie celulari dhe përgjigjet.

Fred – Alex? Ku drejtin je? Të kam lënë të paktën tri mesazhe! Trafik? Në unazën e Parisit? Po ç'do ti në unazë...? Dhe sot gjete të shkosh në një audicion në skajin tjetër të qytetit, pikërisht në orarin e pikut? Inspektorja e birësimeve vjen pas gjysmë ore! Duhet patjetër të jesh këtu! Kemi pritur muaj të tërë për këtë takim! Birësimi është aq i vështirë, sa po mungoi njëri prej nesh, s'kanë për ta shqyrtuar fare dosjen... Nuk e di, merr metronë! Gjej një mënyrë! Por po ma prish këtë takim, mes nesh merr fund gjithçka! *(Bie zilha.)* Nuk është e mundur... Mos erdhi që tani? *(Shkon te interfonia për të hapur portën, ende me telefonin në vesh.)* Ah, jo, është hidrauliku. Hidrauliku! Po, se sikur të mos mjaftonin të tjerat, tani më rrjedh edhe një tub në mes të sallonit! Po të lë, duhet t'i hap derën. Mirë, bëj ç'të mundesh...

Fut celularin në xhep dhe del për të hapur derën. Kthehet e ndjekur nga hidraulikja, një grua me kominoshe pune dhe me një kuti veglash në dorë.

Fred – Nuk ju prisja kaq shpejt...

Chris – Zakonisht njerëzit ankohen se vijmë vonë... *(Sheh sallonin paksa e habitur.)* Këtu banoni?

Fred – Sigurisht që këtu banoj... Ku tjetër do të banoja?

Chris – Mirë... Ku është problemi?

Fred tregon murin përballë, poshtë.

Fred – Ja aty, mu në mes të sallonit. Përmbytje e vërtetë! E mbylla ujin, por prapë rrjedh. I vura një legen poshtë...

Chris e vështron.

Chris – Ah, po, është normale...

Fred – Normale? Salloni më është kthyer në pishinë dhe ju thoni që është normale?

Chris – Është normale të rrjedhë edhe kur keni mbyllur ujin. Është qarku i ngrohjes qendrore.

Fred – Më falni, unë kam studiuar në akademinë e arteve, jo në shkollë për hidraulikë. Nuk kuptoj asnjë fjalë nga këto që po më thoni...

Chris hedh sytë nga tablotë.

Chris – Pra, jeni piktores...

Fred – Piktores jam, pa dyshim... Për pjesën «artiste» mendimet ende ndahen... Po rrjedhja?

Chris – Është uji i radiatorëve, jo uji i rubinetit.

Fred – Që do të thotë?

Chris – Sa kohë ka ujë në qark, do të vazhdojë të rrjedhë.

Fred – Dhe sa litra ka brenda, pak a shumë?

Chris – Varet nga sa radiatorë keni... Mund të jenë edhe njëqind litra...

Fred – Mirë... Po do ta rregulloni, apo jo?

Chris – Do të përpiqemi...

Fred – Do të përpiqeni...? Më falni, por... ju jeni vërtet hidraulike? Dua të them, ky është profesioni juaj? Keni ndonjë diplomë...?

Chris – Ma bëni këtë pyetje sepse jam grua?

Fred – Aspak...

Chris – Mos u shqetësoni, jam mësuar.

Një pauzë.

Fred – Më falni, jam pak nervoze... Kam një takim shumë të rëndësishëm dhe...

Chris – Në fillim kam studiuar për parukiere, pastaj vendosa të ndryshoja orientim...

Fred – Orientim seksual, doni të thoni...?

Chris – Orientim profesional!

Fred – Sigurisht...

Chris – Hidraulikën e kam mësuar në punë e sipër, por zanatin tim e di...

Fred – Tani po ndihem menjëherë më e qetë... Dhe do të zgjasë shumë?

Chris – Ta shohim... *(Shqyrton tubin, ndërsa Fred e ndjek me sy.)* Problemi është te lidhja...

Fred – Lidhja?

Chris – Mos më thoni që s'e dini as ç'është një lidhje...

Fred – Varet se për ç'lloj lidhjeje po flasim.

Chris – Si t'jua shpjegoj... Është...

Fred – Po s'më intereson! Dua vetëm të di... Është serioze?

Chris – Normalisht jo... Por tubacionet tuaja e kanë kaluar moshën e rinisë.

Fred – E pastaj?

Chris – Me instalime kaq të vjetra, çdo gjë është ndryshkur. Mund të këputet edhe buloni. Ose vetë tubi...

Fred – Po nëse ndodh, çfarë bëjmë?

Chris – Duhet të zbrazim gjithë qarkun para se të ndërrojmë tubin.

Fred – Ta zbrazim?

Chris – Ta kullojmë krejt, po deshët.

Fred – Jo, për këtë s'kam kohë! Ju thashë, kam një takim shumë të rëndësishëm... Madje ju duhej të vinit pas dy orësh.

Chris – Një klient më anuloi takimin. Dhe unaza e qytetit ishte krejt e lirë...

Fred – E lirë, unaza?

Chris – Janë pushimet e shkollave...

Fred – Natyrisht...

Chris – Mund të vij prapë nesër, po deshët...

Fred – Jo, jo, vazhdoni... Nëse thoni se s'do shumë kohë... Me këtë legen në mes të sallanit... *(Chris nxjerr veglat dhe ulet te tubi.)* Më falni një çast... *(Fred merr celularin dhe formon një numër.)* Alex? Po tallesh me mua? Hidraulikja sapo më tha që unaza është krejt e lirë... Ah, tani u zhblllokua trafiku? Sa rastësi! Po nxito, mund të jesh këtu pas gjysmë ore. Do të përpiqem ta mbaj inspektoren me muhabet derisa të vish... Mirë, bëj të pamundurën... *(Fred i afrohet Chris-it për të parë ç'po bën, duke e bezdisur dukshëm.)* Epo? Si duket foshnja?

Chris – Radiatorit tuaj tashmë i kanë plasur ujërat... Tani do të përpiqem t'ia nxjerr guarnicionin me lindje natyrale, pa kaluar te operacioni cezarian...

Fred përkulet më afër.

Fred – Ah po, nuk qenka pamje e këndshme...

Chris – Mos u afroni kaq shumë. Aty ngjitur ka një prizë elektrike dhe gjithçka është e lagur... S'dua t'ju zërë korrenti...

Fred – Të më zërë korrenti...?

Chris – As instalimi elektrik s'është i ri. Ka kohë që nuk i plotëson standardet. Mund të jetë i rrezikshëm...

Fred – Nëse mund të mos e përmendni këtë para inspektores...

Chris – Po prisni ndonjë kontroll nga policia?

Fred – Nga shërbimi i birësimeve. Kemi kërkuar të birësojmë një fëmijë...

Chris – Ah, po... Birësim...

Fred – Dhe burri im ende s'ka ardhur...

Chris – Burri juaj...?

Fred – Po, burri im... Alex...

Chris – Ah, kuptoj...

Fred – Prej tre vjetësh e presim këtë takim...

Chris – Aq më tepër duhet të shmangim që t'ju zërë korrenti sot. Se fëmija i shkretë do të mbetet jetim para se ta birësonit...

Fred – Faleminderit për kujdesin... Mund t'ju ndihmoj me diçka?

Chris – Mund të zbrazni legenin para se të derdhet dhe të më sillni një leckë të thatë?

Fred del. Chris merr menjëherë celularin dhe telefonon.

Chris – Alex? Jam Chris... Christel, të kujtohem? Po, hidraulikja... Dëgjo, do të qeshësh... Më thërret një kliente për një rrjedhje, vij këtu dhe del se është shtëpia jote... Domethënë, shtëpia juaj. S'më kishe thënë që ishe i martuar... Aq më pak që po mendonit të birësonit një fëmijë. Po, është po ai radiator që pikon, por këtë herë problemi nuk është ai, apo jo...? Më duhet ta mbyll se po kthehet ajo... Doja vetëm të të paralajmëroja... Që kur të kthehesh në shtëpi të mos habitesh kur të gjesh gruan bashkë me dashnoren tënde... Po, jam e sigurt që do të gjesh mënyrë për t'ia mbathur... *(Fut celularin në xhep.)* Kjo është ajo që di të bësh më mirë...

Fred kthehet me legenin bosh dhe një leckë dysHEMEJE.

Fred – Ja ku i keni...

Chris – Faleminderit.

Fred – Mund të bëj edhe ndonjë gjë tjetër që të mbarojmë më shpejt?

Chris – Jo... *(Fred përkulet përsëri mbi tubin.)* Megjithatë, po... Nëse nuk do të më rrinit mbi kokë ndërsa punoj, do të më bënit nder.

Fred – Vërtet...?

Chris – Ju pëlqen t'ju shikojnë kur pikturoni?

Fred – Jo.

Chris – Edhe unë po njësoj...

Fred – Po mirë, mes pikturimit të një tabloje dhe ndreqjes së një tubi...

Chris – Sigurisht...

Fred – Më falni, ishte një vërejtje budallaqe. Me siguri po mendoni se jam një borgjeze e vogël që e mban veten më lart se një zanatçie e thjeshtë...

Chris – Po, pikërisht këtë po mendoja.

Fred – Edhe pse mirësjellja më elementare kërkon të thoni të kundërtën...

Chris – Por meqë jam vetëm një zanatçie pa shkollë, s'i njoh rregullat elementare të mirësjelljes...

Një pauzë.

Fred – Më duket se ia nisëm keq ne të dyja... Faji është imi. Sot kam plot arsye për të qenë nervoze. Ju propozoj ta nisim nga e para.

Chris – Dakord...

Fred – Po çfarë e shtyn një grua të bëhet hidraulike?

Chris – Nuk e di... Ndoshta kënaqësia e të hedhurit sytë në jetën e të tjerëve...

Fred – Të përgjoni të tjerët?

Chris – Hyni papritur në shtëpinë e një të panjohure, si sot. Futeni drejt në intimitetin e saj...

Fred (*e zbavitur*) – Ah, vërtet?

Chris – Kur them «futeni në intimitetin e saj», e kam fjalën në jetën e saj private...

Fred – Kjo më tingëllon disi më mirë.

Chris – Njerëzit na telefonojnë të dëshpëruar. Na përgjërohen të shkojmë menjëherë. Ne hyjmë në qoshet më të fshehta të shtëpisë së tyre. Në vendet e lagështa, siç themi ne: kuzhina, banja, tualeti...

Fred – Kur e shpjegoni kështu... Tingëllon goxha erotike...

Chris – Po bëj shaka... Edhe hidraulikët mund të kenë humor, e dini...

Fred – Sigurisht... (*I bie celulari Fred-it.*) Më falni...

Chris – Pa problem.

Fred largohet pak dhe përgjigjet.

Fred – Alex? Prapë çfarë? Një aksident? Jo! Po ti je mirë? Po shoferi i skuterit? Në koma? Është e tmerrshme! E ke thirrur ambulancën...? Sigurisht që s'mund ta lësh ashtu, në mes të rrugës. Por ti s'je as mjek urgjence. S'do ta kthesh vetë në jetë atë djalë. E di që s'ishte faji yt. Por të thashë të mos merrje asnjë takim sot! Oh, e di unë... Ti s'e ke dashur kurrë këtë fëmijë... Mirë, do të flasim më vonë... (*E mbyll, e tërbuar.*) Madje nuk jam e sigurt nëse kjo historia e aksidentit është e vërtetë...

Chris – Të trillosh se ke përplasur një të ri me skuter dhe e ke lënë në koma... Çfarë përbindëshi do të shpikte një histori të tillë vetëm për t'iu shmangur përgjegjësiive...?

Fred – Ose ndoshta e ka bërë me qëllim...

Chris – Me qëllim...? Të përplasë atë djalë?

Fred – Mirë, do të zgjasë edhe shumë?

Chris – Jua thashë. Filetoja është bllokuar nga ndryshku. Po e shtrëngova shumë, mund të këputet, dhe pastaj... I hodha një lëng kundër ndryshkut, por duhet kohë të veprojë...

Fred – Dhe duhej të më ndodhte pikërisht sot.

Chris – Sot s'qenka dita juaj...

Fred – Jo... Ju keni fëmijë?

Chris – Po, tre...

Fred – Tre! Dhe... nuk doni të hiqni dorë nga më i vogli?

Chris – Epo... Duhet ta diskutoj me burrin. Jemi të divorcuar...

Fred – Po bëj shaka...

Chris – Edhe unë, sigurisht...

Bie interfonia. Fred duket e tmerruar.

Fred – Kjo është! (*Shkon te interfonia, jashtë skene.*) Po, mirëmëngjes! Kati i pestë. Ashensori është djathtas, sapo hyni... (*Kthehet e alarmuar.*) Katastrofë! Inspektorja është poshtë, kurse burri im s'ka ardhur!

Chris – Ndoshta nuk vonohet...

Fred – S'e kuptoni! Ka kaq pak fëmijë që mund të birësohen... Dhe çiftet në gjendjen tonë...

Chris – Në gjendjen tuaj, doni të thoni...

Fred – Një aktor që luan kryesisht role pa fjalë... Një piktores që s'ka shitur kurrë asnjë tablo, përveç nënës së vet... Dyshoj se do të na lejonin të birësonim qoftë edhe një qen...

Chris – Ndoshta një peshk të kuq...

Fred – Nëse jam vetëm në këtë takim, mbaruam... (*I lind një ide.*) A mund të më bëni një nder të jashtëzakonshëm?

Chris – Sigurisht. Po ju lë vetëm dhe kthehem nesër, s'ka problem...

Chris çohet.

Fred – Jo, përkundrazi, qëndroni!

Chris – Mirë, por... si mund t'ju ndihmoj?

Fred e kap për supesh dhe e vështrohet drejt në sy.

Fred – Nuk do të bëheshit gruaja ime?

Chris – Si, ju lutem?

Fred – Inspektorja nuk e ka parë kurrë bashkëshortin tim. Dhe ai quhet Alex. «Alex» mund të jetë shkurtim i «Alexandra», apo jo? Pastaj, s'besoj se do të na kërkojë dokumentet!

Chris – Nëse thoni ju...

Fred – Në Francë edhe çiftet e të njëjtit seks mund të birësojnë fëmijë! Po e kontrolloi gjininë në dosje, do të themi që është një gabim shtypi.

Chris – Po talleni me mua? Po çfarë mund t'i them unë asaj inspektoreje?

Fred – Asgjë! Thoni që jeni gruaja ime, kaq!

Chris – Gruaja juaj? Po unë nuk jam...

Fred – Lesbike? As unë!

Chris – Nuk jam as aktore... Po më kërkoni të luaj rolin e bashkëshortes suaj. Nuk do t'ia dal dot... Po të mos jetë idiote, inspektorja do ta kuptojë menjëherë që...

Fred – Nuk është ndonjë rol i vështirë. Do të improvizoni. Vetëm për një a dy orë.

Chris – Po pse duhet ta bëj unë këtë?

Fred – Për para! Do t'ju paguaj dhjetëfishin e çmimit të riparimit.

Chris – As nuk e dini sa do t'ju kërkoja për riparimin!

Fred – S'ka rëndësi, ju besoj.

Chris – Atëherë po ju jap një këshillë: mos i besoni kurrë një hidrauliku.

Fred – Atëherë?

Chris – Nuk di as si quheni!

Bie zilja e derës.

Fred – Quhem Frédérique. Më thoni Fred. Do të tingëllojë më familjare. Po ju?

Chris – Chris...

Fred – Edhe kjo është një shkurtim, besoj...

Chris – Emri im është Christel...

Fred – Që tani e tutje quheni Alex.

Shkon të hapë derën.

Chris – Jo, prisni pak!

Fred – Mirëmëngjes, zonjë...

Wendy – Më quani Wendy, ju lutem.

Fred – Hyni, hyni... Ju prisnim...

Hyn Wendy, e ndjekur nga Fred. Inspektorja është veshur paksa në mënyrë të çuditshme, si hipi, dhe ka një kryq në qafë. Sheh shkurtimisht hidrauliken me kominoshe e një vegël ende në dorë, pastaj vështron sallonin.

Wendy (Chris-it) – Mirëmëngjes, zotëri...

Chris – Zonjë, nëse s'ju prish punë...

Wendy – Më falni. Mirëmëngjes, zonjë.

Fred – Ju prezantoj Alex-in, bashkëshorten time...

Wendy – Më falni, ju mora për hidraulik, apo diçka të ngjashme.

Chris – E di, më ndodh shpesh...

Fred – Alex po merret me një problem tubacionesh.

Wendy – Po bëni punime?

Alex – Vetëm një rrjedhje e vogël.

Wendy – Duhet ta mbyllni ujin.

Fred – E mbyllëm... por rrjedhja është te ngrohja. E dini që në atë qark ka më shumë se njëqind litra ujë?

Wendy – Ah, po...?

Fred – Thirrëm hidraulikun, por e dini si janë... Kur ke nevojë, nuk gjenden. Ndaj gruaja ime vendosi t'i marrë punët në dorë, apo jo, zemër?

Chris – Eh... Po...

Fred – Bli një kominoshe, një çelës francez dhe ja ku u bë!

Wendy – Të kesh një bashkëshorte që i ndreq vetë gjërat, është ëndrra e çdo gruaje, apo jo?

Chris – Nga kjo kuptoj që burri juaj s'është fort i zoti me duart, apo gaboj?

Wendy – Jam beqare.

Chris – Ah, po...

Wendy – Fatkeqësisht, në moshën time është më e vështirë të gjesh burrë sesa hidraulik.

Chris – Atëherë më mirë martohuni drejtpërdrejt me një hidraulik...

Wendy – Megjithatë... I fundit që më erdhi në shtëpi më mori një mal me para dhe rubineti ende më pikon.

Fred – Rubineti juaj...?

Wendy – Rubineti që duhej të ndreqte!

Chris – Ah, kuptoj...

Wendy – Ishte grua, meqë ra fjala. Çudi, ju ngjante pak.

Chris – Vërtet...?

Wendy – Por ju nuk jeni hidraulike, apo jo?

Fred – Jo, ç'është ajo fjalë... Gruaja ime s'është profesioniste... E bën për kënaqësi... Domethënë vetëm kur është e nevojshme...

Wendy – Gratë hidraulike janë ende të rralla. Po si duhet thënë, në të vërtetë?

Fred – Si, ju lutem?

Wendy – Për një grua që punon si hidraulik, cila është fjala e duhur?

Chris – Hidraulike, besoj...

Wendy – Hidraulike... Më duket si emri i një makinerie, jo i një gruaje...

Fred – Tani që e thoni, keni të drejtë.

Wendy – Me këtë maninë që kemi për t'u ndryshuar gjininë të gjitha profesioneve... Burrave ua kemi marrë tashmë gjithçka.

Chris – Ndonjëherë edhe gratë e tyre.

Wendy – Të paktën hidraulikën t'ua lëmë!

Fred – Patjetër... Por ju lutem, uluni!

Wendy – Faleminderit.

Wendy ulet. Chris mbetet më këmbë, pa ditur ç'të bëjë.

Fred – Lëri pak veglat dhe ulu me ne, zemër...

Chris – Eh... Po...

Fred – Çfarë dëshironi? Çaj, kafe, lëng frutash?

Wendy – Me thënë të drejtën... Një uiski pa akull, po patët...

Fred – Shikoj që keni edhe humor. (*Heshtje. Wendy nuk qesh fare.*) Një uiski, patjetër... Po ti, zemër?

Chris – Po marr edhe unë një si zonja... Kam vërtet nevojë për pak forcë...

Fred – Gruaja ime bën shaka, sigurisht... (*Chris-it.*) Një lëng frutash, si unë...?

Fred del. Heshtje e sikletshme. Chris nuk di ç'të thotë.

Wendy – Atëherë, gati për këtë aventurë të madhe?

Chris – Cilën aventurë...?

Wendy – Birësimin!

Chris – Ah, po, sigurisht...

Wendy – Nuk keni birësuar më parë, apo jo?

Chris – Jo... Përveç një maceje, para disa vitesh...

Wendy – Dhe është mirë?

Chris – Ka vdekur.

Wendy – Ka vdekur?

Chris – Jo, domethënë... Nuk e kemi keqtrajtuar, asgjë e tillë... Vdiq nga pleqëria. Ka kohë... Kur e morëm ishte tashmë disa vjeçe. E dini, macet nuk jetojnë aq gjatë sa...

Wendy – Sa fëmijët...

Fred kthehet me tre gota dhe një shishe uiski mbi një tabaka.

Fred – Ja ku është... Një uiski për ju... Pa akull, siç e kërkuat.

Wendy – Mos më merrni për alkoolike...

Fred – Po si ju shkon mendja... Edhe unë pi ndonjë uiski herë pas here, kur jam pa qejf... Dhe për ty, zemër, lëng frutash. Organik...

Chris – Faleminderit...

Fred – U njohët pak me njëra-tjetrën?

Wendy – Po, Alex më tregonte për macen e shkretë që kishit birësuar.

Fred – Një mace...?

Chris – Jo, kjo ishte... para se të njiheshim.

Fred – Çudi, s'më ke folur kurrë për mace. (*Korrigjohet.*) Për atë histori...

Chris – Është një kujtim i dhimbshëm...

Wendy (*me dhembshuri*) – Macja e vogël ka vdekur...

Fred – O Zot, sa e tmerrshme!

Chris – Po të gjithë vdesim një ditë, apo jo...? Edhe fëmijët... Dua të them... fëmijët që janë bërë të moshuar...

Fred – Epo, gëzuar!

Wendy – Për projektin tuaj fisnik!

Wendy e zbraz gotën me një frymë, nën vështrimin e habitur të dy grave, që mezi i lagin buzët. Buzëqeshje formale dhe heshtje e sikletshme.

Chris – Shumë i mirë ky lëngu i grejpfrutit, por ka shije pak të çuditshme, apo jo...? Ngaqë është organik, me siguri...

Fred – Është lëng ananasi...

Chris – Ah po, mbase ngaqë është... për macen. (*Korrigjohet.*) Dua të them, ngaqë është ashtu...

Fred – Që kur Alex kaloi kovidin, i ka humbur fare shija.

Wendy – Vërtet?

Fred – Mjafton të shikosh si vishet... Alex, zemër, nuk priten mysafirët kështu...

Chris – Po tani jam me rroba pune, përndryshe...

Fred – Ah po, rrjedhja, sigurisht...

Wendy – Jo, jo... Kominoshja ju shkon shumë...

Chris – Faleminderit...

Wendy – Dhe kur nuk jeni... hidraulike, me çfarë merreni, Alex?

Chris – Po, pikërisht... (*I drejtohet Fred-it.*) Me çfarë merrem unë?

Fred – Gruaja ime është aktore.

Wendy – Vërtet? Sa profesion interesant!

Chris – Epo... Është profesion si gjithë të tjerët...

Wendy – Prandaj m'u duk e njohur fytyra juaj! Duhet t'ju kem parë në televizor... A s'keni luajtur në atë serialin idiot që jepet çdo mbrëmje para lajmeve?

Fred – Me siguri po e ngatërroi... Gruaja ime merret kryesisht me teatër. Teatër avangardë.

Chris – Ai lloj teatri ku s'shkon askush...

Fred – Përveç miqve të aktorëve, kur u japin ftesa.

Wendy – Ah, teatri... Shkoj shumë rrallë... Herën e fundit më zuri gjumi...

Chris – Ju kuptoj, edhe mua... Domethënë... Një herë po luaja në një shfaqje aq të mërzitshme, sa më zuri gjumi në skenë, në mes të aktit të dytë. Dhe ngaqë gërhas... Një kolege u detyrua të më jepte një shuplakë për të më zgjuar.

Wendy – Vërtet...?

Fred – T'ju hedh edhe pak uiski?

Wendy – Nuk do të ishte e mençur... por po, me kënaqësi.

Fred ia mbush gotën. Wendy e zbraz përsëri me një frymë.

Wendy – Po ju, zonjë e dashur, çfarë pune bëni?

Fred – Jam piktores.

Wendy hedh sytë rreth e qark.

Wendy – Ah po? Është... art modern.

Chris – Secila në fushën e vet... jemi të dyja artiste avangarde.

Wendy – Shumë mirë, shumë mirë... Po a shiten?

Fred – E dini, nuk është kurrë e lehtë të imponosh diçka të re.

Chris – Van Goghu nuk shiti asnjë tablo sa ishte gjallë, dhe sot pikturat e tij vlejné miliona.

Wendy – Po... por vdiq në mjerim.

Chris – Për fat të mirë, s'kishte fëmijë...

Fred – Por unë e ndiej që gjërat kanë filluar të ecin... Më falni për rrëmujën. Po përgatis një ekspozitë shumë të rëndësishme. S'kam fare kohë të merrem me shtëpinë.

Wendy – Po mendoni se do të keni kohë të kujdeseni për një fëmijë...?

Fred e ndien goditjen.

Fred – Keni të drejtë... Ndoshta duhet ta ul pak ritmin...

Chris – Këtë ia them edhe unë gjithë kohën.

Fred – Pastaj, s'do të jem vetëm! Fëmijën do ta birësojmë bashkë, apo jo? Ti do të më ndihmosh...

Chris – Sigurisht.

Wendy – Nuk dua t'ju jap shumë shpresa... që pastaj mund të zhgënjehen... Procedura sapo ka filluar. Duhet të jeni të durueshme.

Fred – E dimë, mos u shqetësoni.

Chris – Sigurisht... Po u bë, shumë mirë... Po s'u bë, do të thotë që s'ishte fati ynë...

Wendy i vështron të dyja në heshtje.

Wendy – Mes nesh, po ju besoj diçka... Kam mbi njëzet vjet përvojë dhe instinkti rrallë më ka gabuar. Përpara meje shoh një çift shumë të bashkuar.

Chris – Vërtet?

Wendy – Jeni kaq të ndryshme, por plotësoni njëra-tjetrën. Pas atyre zënkave të vogla që i kanë të gjitha çiftet, shihet një mirëkuptim i thellë. Gaboj?

Fred – Na keni lexuar si libër të hapur. Apo jo, zemër?

Përkulet drejt Chris-it, e cila habitet, dhe e puth në buzë.

Wendy – Një çift i qëndrueshëm dhe dy prindër të ekuilibruar janë themeli i një familjeje të lumtur. Sidomos kur bëhet fjalë për birësim.

Fred – Jemi plotësisht dakord.

Chris – Pa dyshim...

Wendy – Për një familje, birësimi i ngjan pak... transplantit të një organi te një pacient.

Fred – Nuk do ta kisha thënë kështu, por e ndiej njësoj. Apo jo, zemër?

Chris – Po... S'e kisha menduar si një operacion të shpresës së fundit, por mirë...

Wendy – Që transplantit të ketë sukses dhe organi të mos refuzohet, familja birësuese duhet të jetë në shëndet të përsosur. Detyra ime është të sigurohem për këtë...

Chris – Pra, ju dukemi vërtet një çift i qëndrueshëm?

Wendy – Shumë i bashkuar, po... Mbetet të shohim nëse jeni të afta të bëheni prindër. Ardhja e një fëmije, qoftë biologjik apo i birësuar, ndryshon gjithçka. Nga dy veta në tre, nuk është vetëm një llogari matematike...

Fred – E kuptojmë fare mirë.

Kërkon miratimin e Chris-it, që po shikon ekranin e celularit.

Chris – Absolutisht.

Wendy – Dhe e dini, fëmijët që presin birësim nuk janë të shumtë.

Chris – Po... Pak si dhurimi i organeve, besoj. Duhet të vdesë dikush më parë... dhe organi që lë pas të jetë në gjendje të pranueshme.

Wendy – Ndoshta nuk do të jeni të parat në listë.

Fred – E kuptoj...

Wendy – Prandaj nuk duhet të jeni tepër kërkuese.

Fred – Sigurisht...

Një pauzë.

Chris – Kur thoni «jo tepër kërkuese»...?

Wendy – Nëse kërkon një foshnjë bionde me sy blu...

Fred – Oh jo, s'jemi raciste!

Chris – Ngjyra s'ka rëndësi. Vetëm të jetë në gjendje të mirë. Dua të them, me shëndet të mirë.

Wendy – Po mosha?

Chris – Mosha...?

Wendy – Nëse nuk është më tamam foshnjë...

Chris – Një foshnjë e moshuar, doni të thoni?

Fred – Shumë mirë. S'ka problem.

Chris – Po të dijë të përdorë tualetin, s'kemi pse ndërrojmë pelena...

Fred – Por sa vjeç mund të jetë, pak a shumë, kur thoni «jo foshnjë»?

Wendy – Mund të jetë pesë vjeç...

Fred – Pesë vjeç është për bukuri.

Wendy – Mund të jetë edhe dhjetë a dymbëdhjetë...

Chris – Uau, kaq shumë...

Fred – Nuk ka pikë problemi.

Chris – Por të jetë prapë fëmijë, gjithsesi. S'do të birësojmë ndonjë pensionist, apo jo, zemër?

Siklet. Bie zilja e derës. Fred nuk lëviz.

Wendy – Nuk do të hapni?

Fred – Ra zilja?

Zilja bie përsëri.

Chris – Po, me sa duket.

Fred – Nuk pres njeri. Kush mund të jetë...?

Wendy – Nuk thatë që prisnit hidraulikun?

Chris – Ah po, e vërtetë... Hidraulikun...

Wendy – Sidoqoftë, duhet të jetë dikush që e njeh kodin e hyrjes së ndërtesës...

Chris – Shko shiko, zemër!

Fred – Më falni për një çast...

Del për pak.

Janine (jashtë skene) – Mirëmëngjes! Pse e ke atë fytyrë...?

Fred (jashtë skene) – Mami? Po ti ç'kërkon këtu? Ka ndodhur gjë?

Fred kthehet me Janine, e cila ka syze të errëta dhe ecën drejt skenës pa i vënë re dy të tjerat.

Janine – Jo, asgjë, isha rrugës... Po shkoj te okulisti. Ka një vit që e pres këtë takim, mund ta besosh? Më mirë të mos e humbas.

Fred – Pse ke vënë syze dielli?

Janine – Edhe më parë s'shijja mirë, por mbrëmë më janë thyer syzet. Derisa të marr të tjerat, vura këto, po s'kanë fare numrin tim. Po vazhdoi kështu, do të më duhet shkopi i bardhë dhe një qen udhërrëfyes...

Fred – Duhej të më kishe telefonuar, se tani është momenti më i keq...

Janine – Isha shumë herët, prandaj mendova... *(Kthehet dhe sheh të tjerat.)* Ah, më fal, nuk qenke vetëm...

Fred – Wendy, ju prezantoj mamanë time.

Wendy – Zonja ime e nderuar...

Janine – Më falni, nuk doja t'ju shqetësoja...

Wendy – Aspak! Jam shumë e lumtur që njoh gjyshen e ardhshme...

Janine – Gjyshen e ardhshme...? Je shtatzënë?

Fred – Jo, mami... Zonja është... inspektore e shërbimit të birësimeve. Unë dhe Alex kemi nisur procedurën për të birësuar një fëmijë.

Janine – Birësim? Nuk më kishe thënë asgjë...

Chris – Prisnim derisa të bëhej e sigurt.

Fred – Më falni... Zakonisht mamaja ime nuk më vjen kurrë pa paralajmëruar...

Wendy – Jo, përkundrazi! Është shumë mirë që takoj edhe nënën tuaj... *(Chris-it.)* Edhe tuajën do të doja, natyrisht.

Chris – Imja ka vdekur, për fat... Domethënë... nuk do ta keni kënaqësinë ta njihni...

Janine – Po kjo kush është?

Fred – Po mami, është Alex!

Janine – Alex, por...

Fred – Është kominoshja. S'e ke parë me këto rroba...

Janine – Alex? Vërtet ti je?

Chris – Po, vjehrra ime! Kam ndryshuar edhe modelin e flokëve. Ndoshta për këtë...

Janine – Vjehrra jote...? Që kur më quan kështu? Nuk të njoh fare!

Fred – Tani kuptohet pse e ke të domosdoshëm okulistin. *(Wendy-t.)* Është miope si lakuriq nate.

Janine – Po as zërin nuk e ka si ai!

Fred *(Wendy-t.)* – Më falni, nganjëherë ka ca çaste hutimi...

Wendy – E kuptoj. Edhe nëna ime ka fillimet e...

Janine – Po nuk kam rrjedhur nga mendtë!

Fred – Ulu, mami, meqë erdhe...

Janine ulet, pak e çoroditur.

Chris – Po ju sjellim pak uiski...

Janine – Uiski? Nuk jam alkoolike! Ti e di që s'pi kurrë alkool...

Fred – Atëherë një lëng ananasi...

Fred i shërben nënës.

Chris – Pra, po thoshit që s'duhet të jemi tepër kërkuese ndaj mallit, dhe mund të mos kemi të gjitha opsionet, sepse depoja juaj po zbrazet...

Wendy – Këto kohë ka mjaft fëmijë që po kthehen nga Siria.

Fred – Nga Siria?

Wendy – Fëmijë që janë rritur në kampe të mbyllura, ku prindërit u kanë vdekur.

Janine – Sa e tmerrshme...

Wendy nxjerr një fotografi dhe ua tregon.

Wendy – Ja, ky sapo është kthyer. Duhet të jetë rreth dhjetë vjeç...

Fred – Duket dyfishi.

Chris – Më duket se i ka dalë edhe pak mjekër, apo jo...?

Wendy – Kush e di... Shpesh nuk e dimë me siguri datën e tyre të lindjes.

Janine – Pra... janë myslimanë, natyrisht.

Wendy – Po, ashtu janë... Duke pasur parasysh nga vijnë...

Janine – Mos më thoni se do të birësoni një mysliman?

Fred – Pse jo? Mami, për ne feja s'ka fare rëndësi.

Chris – Ne vetë s'besojmë te Zoti, kështu që mysliman, hebre, ortodoks apo budist... Për ne njësor është. Apo jo, zemër?

Janine e sheh përsëri fotografinë.

Janine – Po frëngjisht dinë, të paktën?

Wendy – Këtë duhet ta kontrolloj... Por në atë moshë mësojnë shpejt...

Chris – Sigurisht... Varet edhe për çfarë moshe po flasim, natyrisht.

Wendy – Pra, do t'ju interesonte?

Fred – Epo... Nëse nuk keni ndonjë mundësi tjetër...

Chris – Duhet parë...

Bie përsëri zilja.

Fred – A s'mund të kemi pesë minuta qetësi...?

Chris – Këtë herë duhet të jetë hidrauliku.

Fred – Hidrauliku? S'besoj... Më mori në telefon e më tha se kishte pasur një përplasje të vogël me makinë.

Wendy – Shpresoj të mos jetë rëndë?

Fred – Jo... Ka përplasur një djalë me skuter... Dua të them, hidrauliku s'ka gjë... dhe djali s'ka vdekur.

Chris – Është vetëm në koma...

Bie zilja përsëri.

Janine – Dikush duhet të shohë kush është...

Fred – Po shkoj...

Fred del.

Janine – Me gjithë këto, s'duhet të harroj takimin tim.

Chris – Shkoni, vjehrra ime, po duhet të ikni...

Janine sheh orën.

Janine – Jo, kam ende kohë...

Fred (*jashtë skene*) – Ti qenke?

Alex (*jashtë skene*) – Po, unë jam. Kë prisje?

Fred (*jashtë skene*) – Nuk po të prisja më... Më the që...

Alex (*jashtë skene*) – S'jam shumë vonë, shpresoj...

Hyn Alex, i ndjekur nga Fred.

Janine – Po ky kush është atëherë?

Fred – Hidrauliku, mami...

Alex – Si, të lutem?

Janine – Hidrauliku? Je e sigurt? Më duket si Alex...

Fred – Po të shkosh te takimi yt, më mirë?

Janine – Takimi im? Është pas një ore!

Fred – Po djali, si është? Do të shpëtojë?

Alex – E kanë çuar në spital për analiza...

Chris – Pra, historia e aksidentit ishte e vërtetë?

Alex – Sigurisht!

Chris – E dini si janë zanatçinjtë. Shpikin çfarëdo gjëje për të mos ardhur në takim... Po veglat ku i keni?

Alex – Veglat e mia...?

Fred – Kuptoj... Kanë mbetur në furgonin tuaj që u përplas.

Chris – S'ka gjë, mos u shqetësoni. Kemi vegla në shtëpi... Merrni të miat, urdhëroni.

Fred – Këtej...

Fred i bën shenjë Alex-it të luajë rolin. Ai bindet me zor dhe merr veglat që i jep Chris.

Alex – Faleminderit...

Alex bën sikur përkulet mbi rrjedhjen.

Chris (Alex-it) – Vazhdoni sikur ne të mos jemi këtu...

Fred – Por nëse ju duhet diçka...

Chris – Pra, nëse e kuptova mirë, po na propozoni të birësojmë një xhihadist...?

Alex mbetet i shtangur.

Wendy – Është fëmijë, megjithatë.

Chris – Me mjekër.

Wendy – Ju paralajmërova: s'duhet të jeni tepër nazike...

Wendy-t i bie celulari dhe përgjigjet.

Wendy – Alo? Po, unë jam... (Të tjerëve.) Më falni për një çast...

Del.

Alex – Ç'dreqin po ndodh këtu?

Fred – Do të ta shpjegoj, por jo tani. Ajo do të kthehet nga çasti në çast...

Alex (duke treguar Chris-in) – Dhe tani me këtë ke vendosur të birësosh një fëmijë?

Fred – Ç'të bëja? Ti mungoje, ajo ta zuri vendin!

Chris – Kush lë vendin bosh, mos u çudit kur ia zë tjetri...

Janine – Nuk e kuptoj... Ai është hidrauliku, po ti i flet me «ti»?

Fred – Në këta tuba të vjetër kam rrjedhje vazhdimisht, kështu që jemi bërë miq...

Alex – Mirë... Dhe tani unë ç'duhet të bëj?

Fred – Për momentin... figurantin! Është profesioni yt, fundja! Se si aktor, mes nesh...

Alex – Deri këtu kemi arritur, pra...

Janine – Po atëherë kush është hidrauliku?

Fred – Ende këtu je, ti? S'kishe një takim të rëndësishëm?

Alex – Mos iu hidh nënës në qafë...

Fred – Po të kishe ardhur në kohë, nuk do të ishim këtu.

Alex – Pata aksident! Për pak vrava dikë!

Janine – Ka vrarë dikë?

Wendy kthehet, e shqetësuar.

Fred – Ndodhi gjë?

Wendy – Ka të bëjë me fëmijën për të cilin po ju flisja.

Fred – Po...?

Wendy – Derisa të birësohet, jeton në një strehë për fëmijë jo larg Parisit. E drejtojnë disa murgesha...

Alex – E pastaj?

Wendy habitet që pyet hidrauliku i supozuar.

Wendy – Është arratisur.

Fred – O Zot...

Wendy – Do ta gjejmë, mos u shqetësoni... Gjithmonë i gjejmë...

Chris – Është arratisur... Fillim premtues...

Wendy – Janë fëmijë të brishtë dhe shpesh të tronditur. Pikërisht prandaj kanë nevojë për një familje të qëndrueshme si juaja...

Alex – Familje e qëndrueshme, thotë...

Fred – Askush s'ju pyeti. Merruni me tubin tuaj!

Alex e shpon Fred-in me sy dhe bën sikur përkulet mbi tub.

Chris – Nga sa pashë, duhet ndërruar guarnicioni. Por profesionisti jeni ju...

Fred – Një fëmijë dhjetëvjeçar... S'besoj të ketë shkuar larg.

Wendy – Nuk e di... Ka vjedhur një skuter...

Alex – Skuter? Dhjetë vjeç?

Wendy – Ju thashë, duket shumë më i madh... *(I bie përsëri telefoni.)* Më falni, kam një tjetër thirrje...

Del.

Alex – Po ç'është kjo histori? Do të birësojmë një delinkuent që ndoshta është madhor... dhe prindërit e të cilit mund të kenë qenë terroristë? Kam të drejtë të them edhe unë një fjalë, apo jo?

Janine – Do të birësosh fëmijë me hidraulikun?

Alex – Po... Ma paske gjetur shpejt zëvendësuesin.

Fred – Ti nuk ishe këtu. Improvizova...

Alex – Po... hidrauliken nuk e shqetëson që po luan këtë komedi?

Chris – Hej, pak qetësi! E bëra për t'ju ndihmuar! Po qe kështu, po iki.

Bën të largohet, por Fred e ndalon, gati në lot.

Fred – Ju lutem, qëndroni edhe pak...

Chris – Po tani duhet edhe të më shani...?

Alex – Po deshët, po iki unë. Ju lë të qeta, si familje...

Inspektorja kthehet.

Wendy – E gjetën...

Fred – Dhe...?

Wendy – Është në urgjencë, në spital. E ka përplasur një shofer.

Alex (*i shqetësuar*) – Dhe thoni që ishte me skuter...?

Janine – Po është gjallë?

Wendy – Po... Por ende nuk e dimë nëse do të ketë pasoja.

Chris – Kjo po bëhet pak si tepër...

Fred – Dhe... nuk keni ndonjë fëmijë tjetër për të na propozuar?

Wendy – Më vjen keq... Për momentin, vetëm këtë kam në «katalog»...

Heshtje.

Janine – Unë po ju them që tani: s'kam asnjë ngut të bëhem gjyshe.

Të gjitha vështrimet kthehen nga ajo.

Wendy – Vërtet?

Janine – Meqë vajza ime nuk mund të lindë fëmijë, mendova se të paktën do t'i shpëtoja telasheve të nipërve e mbesave.

Chris – Njeriu ngushëllohet si mundet...

Fred – Këtë s'ma kishe thënë kurrë.

Janine – Gjithmonë kam pasur marrëdhënie të ndërlikuara me amësinë.

Fred – Po, e kisha vënë re...

Janine – E tani të bëhem gjyshe... Sidomos nëse nipi është fëmijë i birësuar... dhe me probleme sociale.

Fred – Faleminderit për mbështetjen, mami. Na ndihmon shumë.

Janine – Dhe dua ta shijoj pensionin tim, e kuptoni...

Wendy – Kjo është fare normale.

Janine – Mos prisni nga unë t'ju bëj dadon...

Chris – Për këtë s'do ta keni problemin... Po qeshka adoleshent me mjekër.

Fred (*Wendy-t*) – Po ju tregoj dhomën e tij...

Chris – Atëherë ndoshta duhet t'ia ndërrojmë përmasat shtratit...

Fred – Vjen edhe ti, mami?

Fred del, e ndjekur nga Wendy dhe Janine.

Alex – Po ti ç'dreqin kërkon ende këtu?

Chris – Jam hidraulike, harrove? Më telefonojnë, vij... Kështu u njohëm ne të dy, apo jo? Më thirre për një rrjedhje.

Alex – Po... Te ky tub, madje... Dhe ende rrjedh...

Chris – Të gjitha tubacionet e tua janë aq të vjetra sa pallati... Ç'prisje, garanci dhjetëvjeçare?

Alex – Pra, erdhe këtu rastësisht...? Nuk është ndonjë kurth?

Chris – E njoha pallatin kur erdha, por s'e dija që po më thërrisnin në shtëpinë tënde. Vetëm kur hyra, njoha tablotë... Më kishe thënë që ishin të tuat...

Alex – Nuk i the që ne njihemi, apo jo?

Chris – Jo, rri i qetë...

Alex – Mirë, besoj se duhet të të falënderoj.

Chris – Që s'i thashë gruas se fle me hidrauliken?

Alex – Edhe për këtë... Por edhe që luajte rolin para inspektores së birësimeve.

Chris – Është vërtet situatë për të qeshur... Ta zëvendësojë e dashura jote vendin tënd pranë gruas sate...

Alex – Megjithatë... Më duket se nuk e humba atë takim krejt rastësisht.

Chris – Vërtet?

Alex – Nuk jam gati të bëhem baba... Sidomos nëse do të birësojmë një adoleshent që është rritur mes ekstremistëve fetarë.

Chris – Dhe ç'do të bësh? Do t'ia mbathësh, si zakonisht?

Alex – Nuk e di...

Chris – Sidoqoftë, mos e lër gruan për mua. Unë s'të kam kërkuar asgjë. Pastaj tani që e njoh gruan tënde... Më duket goxha zbavitëse, në mënyrën e vet. Më zbavitëse se ti, kjo është e sigurt...

Alex – Po deshe të ma zësh vendin, urdhëro... Po duket se merreni vesh për bukuri. Dhe inspektorja të ka birësuar tashmë ty...

Chris – Po me rrjedhjen, si po ia del?

Alex – Shumë qesharake...

Chris e rrotullon dy herë çelësin.

Chris – Ja ku u bë... S'kishte nevojë as të ndërroja guarnicionin. Buloni ishte liruar pak...

Alex – Atëherë mund të ikësh... Sidoqoftë, besoj se ky birësim ka marrë fund...

Chris – Të iki? Po bën shaka? Sapo ka filluar të më pëlqejë loja.

Alex – Vërtet? Eja pak këtu, më lindi një ide... Meqë gjithçka mori fund, të paktën të argëtohem...

Të dy dalin. Wendy kthehet me Janine.

Janine – Punë e çuditshme kjo juaja...

Wendy – Po... Edhe me gjithë përvojën, nuk mësohesh kurrë me vuajtjet e njerëzve. Jetimët janë fëmijë si gjithë të tjerët, e dini.

Janine – Natyrisht... Çdo fëmijë është një jetim i mundshëm.

Wendy – Madje mund të themi se çdo fëmijë është i destinuar të mbetet jetim një ditë.

Janine – Çudi, në ç'moshë pushon së quajturi jetim dikush që i ka humbur prindërit?

Wendy – Tingëllon si temë e provimit të filozofisë.

Janine – Kam dalë në pension nga arsimi.

Wendy – Nxënësve duhet t'u mungoni shumë.

Janine – Po mua ata s'më mungojnë fare, ju siguroj.

Wendy – Eja tani... Jam e bindur që në thelb i doni fëmijët dhe do të ishit e lumtur të kishit nipër.

Janine – E dini, për një mësuese, të kesh fëmijë në shtëpi është njësoj si të marrësh punën me vete pas orarit.

Wendy – Për mua, sidoqoftë, kjo do të jetë detyra e fundit.

Janine – Edhe ju po dilni në pension?

Wendy – Diçka e tillë. Kam vendosur të tërhiqem në një manastir.

Janine – Manastir? Ka ende të tillë?

Wendy – Manastiri i Shën Marie-Jeanne. Diku në periferi të Parisit.

Janine – Shën Marie-Jeanne? Nuk e kisha dëgjuar këtë shenjtore...

Wendy – Nuk do të bëhem murgeshë, por motrat do të më strehojnë për pak qetësi shpirtërore. Do të merrem me prodhimet e manastirit. Bëjnë një eliksir shumë të famshëm me bimë që rriten aty pranë.

Janine – Vërtet? Në periferi të Parisit?

Wendy – Por para se të shkoj, do të doja aq shumë ta çoja deri në fund këtë birësim...

Janine – Që të ndiheni se e kryet detyrën...

Wendy – Pastaj më në fund do të mund të tërhiqem nga bota dhe të shlyej mëkatet e mia...

Janine – Mëkatet tuaja?

Wendy – Një histori e trishtuar që deri tani ia kam rrëfyer vetëm priftit ku rrëfhem...

Janine – Edhe unë do të doja ta kisha ngushëllimin e besimit... Fatkeqësisht, nuk jam besimtare.

Wendy – Fatkeqësisht, askush s'e do këtë fëmijë. Nuk është faji i tij që prindërit kanë bërë zgjedhje të gabuara. Njerëzit imagjinojnë se do t'u shfaqet në derë me një brez eksplozivi...

Janine – Nga ana tjetër... të bën të mendolesh...

Wendy – Ku mund të gjej diçka të fortë për të marrë veten?

Janine – Kuzhina është në fund të korridorit... Duhet të ketë një shishe rum në dollapin sipër lavamanit...

Wendy – Faleminderit.

Janine – Thashë sipër, jo poshtë! Mos e ngatërmoni me klorin ose lëngun për zhbllokimin e tubave...

Fred kthehet.

Fred – Ku është ajo?

Janine – Shkoi të bëjë një mojito...

Fred – Po, duket që nuk i thotë jo pijes...

Janine – Ty s'të shqetëson që më nxjerr mua si të marrë?

Fred – Më fal... S'kisha kohë të shpjegoja... Por kam përshtypjen se me birësimin e kemi punën pisk... Fole me të?

Janine – Është një grua që mban mbi vete një sekret të rëndë...

Fred – Vërtet?

Heshtje.

Janine – Në fakt, edhe unë...

Fred – Çfarë?

Janine – Kam shumë kohë që dua të të flas.

Fred – Dhe mendove se s'kishte moment më të përshtatshëm.

Janine – Prandaj erdha papritur sot. Dua ta heq nga zemra barrën që mbaj prej gjithë këtyre viteve.

Fred – Mami, duhet t'i lësh serialet sentimentale të pasdites. Flet si heroinat e tyre...

Janine – Nuk është e lehtë të thuhet...

Fred – Provoje, por të lutem, shkurt...

Janine – Gjithmonë të kam thënë se nuk e di kush është yt atë, sepse ke ardhur nga një lidhje një nate...

Fred – Po... E pastaj?

Janine – Nuk është tamam e vërtetë...

Fred – E kuptova... Në të vërtetë, babai im është jashtëtokësor dhe ka premtuar se do të kthehet një ditë të më marrë me anijen e tij kozmike. Kjo është?

Janine – Kam frikë se është shumë më keq...

Fred – Më keq?

Janine – Edhe ti je fëmijë i birësuar.

Fred – Si, të lutem?

Janine – Deri tani s'kam pasur guximin të ta them.

Fred – Nëse është shaka, nuk është aspak qesharake. Dhe jo tani.

Janine – A mendon se mund të bëhet shaka me gjëra të tilla?

Fred – Po pse...? Pse nuk ma ke thënë kurrë?

Janine – Doja të kishe një jetë normale.

Fred – Ia paske dalë për mrekulli... Dhe... kush janë prindërit e mi të vërtetë?

Janine – Pikërisht prandaj s'ta kam treguar...

Fred – Në këtë pikë... mund të dëgjoj çdo gjë.

Janine – Të gjeta të braktisur mbi një stol, në një stacion treni.

Fred – Në stacion treni?

Janine – E di, zakonisht njerëzit harrojnë valixhet nëpër stacione...

Fred – Dhe thërrasin policinë për të kontrolluar nëse kanë bombë. Nuk i marrin me vete në shtëpi.

Janine – Nuk mund të bëja fëmijë. Prandaj u largova me foshnjën.

Fred – Po nëna duhet ta ketë kuptuar! Me siguri u kthye për të kërkuar fëmijën!

Janine – Po, ndoshta.

Fred – Dhe ti nuk shkove te policia.

Janine – Jo.

Fred – Kjo më ngjan shumë me rrëmbim fëmije, apo jo?

Janine – Prandaj s'ta kam thënë kurrë... Të rrita si fëmijën tim dhe të regjistrova në gjendjen civile si vajzën time. Me baba të panjohur...

Fred – Të paktën për atë pjesë nuk gënjeve...

Wendy kthehet, krejtësisht e dehur.

Wendy – Përfitova të shikoj pak shtëpinë. Më duket ideale për një fëmijë... madje edhe për një adoleshent. Po pse i keni këto fytyra? Gjithçka në rregull?

Fred – Po, po, gjithçka në rregull.

Kthehen Alex dhe Chris. Tani Alex mban kominoshen e punës, ndërsa Chris është veshur me rrobat e Alex-it.

Chris – U rregullua rrjedhja...

Fred, Janine dhe Wendy i shohin të habitura.

Fred – Eh... faleminderit! Sa ju detyrohem?

Chris – Për riparimin, asgjë. Për të tjerat flasim më vonë...

Fred – Më lejoni t'ju ofroj të paktën një gotë tjetër...

Chris – Po ju lë të qeta, si familje...

Alex – Po, duhet të keni klientë të tjerë që po ju presin...

Chris – Eh, dhjetë minuta më shumë s'më prishin punë.

Fred – Por pa alkool, mirë? Mos përplasni ndonjë fëmijë tjetër rrugës...

Chris – Ah, po, vërtet... Aksidenti...

Fred i hedh një lëng ananasi. Wendy, e çoroditur, shikon herë Alex-in e herë Chris-in.

Wendy – Edhe unë si nëna juaj kam probleme me shikimin... S'di më kush është kush... Duhet të caktoj një takim me okulistin edhe unë...

Fred i zgjat gotën Chris-it.

Fred – Urdhëroni, organik.

Chris – Faleminderit.

Fred – Unë ju falënderoj. Për gjithçka bëtë për ne.

Alex – Wendy, dëshironi edhe diçka?

Wendy – Atëherë një lëng ananasi... Duhet ta lë pijen... Do të qeshni, por m'u duk se pak më parë kominoshen e kishte zonja, ndërsa ju...

Alex i shërben Wendy-t një lëng ananasi, të cilin ajo e pi me një frymë.

Janine – Më mirë tani?

Wendy – Shumë më mirë... Nuk e di pse, por ndihem aq mirë me ju... Sikur të isha në familjen time...

Fred – Meqë ra fjala, Wendy, nuk ju pyeta: keni fëmijë?

Wendy – Jo...

Alex – E kuptoj që kjo mund të jetë një temë e dhimbshme...

Chris – Ndoshta prandaj e zgjodhët këtë profesion. Për t'u dhënë mundësi atyre që s'bëjnë dot fëmijë t'i birësojnë.

Wendy – Po...

Fred – Më falni që po pyes, por... edhe ju vetë mund të birësonit, apo jo?

Wendy – Natyrisht, por... Është e ndërlikuar...

Wendy është në prag të lotëve. Të gjithë ndihen në siklet.

Janine – Pse nuk na tregoni ç'ju mundon, Wendy? Jam e bindur se do të lehtësoheni.

Wendy – Nuk dua t'ju mërzis me problemet e mia personale.

Fred – Siç thatë vetë, jemi pothuajse familje.

Wendy – Mirë... Ja historia... Rreth tridhjetë vjet më parë, linda një vajzë të vogël.

Alex – Kuptoj... Dhe me siguri ajo nuk jeton më...

Wendy – Jeton... Ose të paktën kështu besoj... Kështu shpresoj...

Fred – Po ju nuk e dini?

Wendy – Isha shumë e re... Aspak e përgatitur për një fëmijë... Linda vetëm, me ndihmën e një shoqeje...

Alex – Sa e tmerrshme...

Janine – Dhe pastaj...?

Wendy – Pak ditë më vonë mora trenin për ta çuar foshnjën te një grua që do të kujdesej për të... Me jetën që bëja, nuk mund ta mbaja me vete...

Alex – Punonit natën, me siguri...

Wendy – Po, mund të thuhet kështu... Punoja në një klub striptizi në Paris. Quhej «La Garçonnière»...

Chris – Ah po... Më duket se ekziston ende...

Wendy – Një shoqe që ishte në të njëjtën gjendje me mua më kishte këshilluar një kujdestare fëmijësh, në një qytet afër Parisit...

Janine – Afër Parisit...?

Wendy – Po, e njihni atë zonë?

Janine – Kam dhënë mësim disa vjet atje... Në një shkollë katolike.

Fred – Dhe pastaj...?

Wendy – Kur mbërrita, po binte shi...

Janine – Po, e mbaj mend fare mirë...

Fred – Mami, po ti çfarë po flet?

Janine – Më falni...

Wendy – E lashë foshnjën vetëm për disa minuta mbi një stol të stacionit, sa të gjeja një taksì.

Janine – Dhe kur u kthyet ta merrnit, nuk ishte më...

Wendy – Nuk e kam marrë kurrë veten nga ajo ditë.

Chris – E kuptoj.

Janine – Më vjen shumë keq...

Wendy – Pasi humba vajzën, bëra gjithçka për të dalë nga ferri i drogës dhe prostitucionit.

Chris – Po kjo qenka roman tragjik...

Wendy – Po... Pikërisht prandaj zgjodha këtë profesion. Për të shlyer sadopak fajin.

Janine – Edhe unë, për të shlyer mëkatet, lashë shkollën fetare dhe shkova të jepja mësim në shkollë publike...

Wendy – Mendova se koha do të më ndihmonte ta harroja. Por me vitet, barra u bë gjithnjë e më e rëndë. Vendosa të largohem nga kjo botë...

Chris – Të vrisni veten...?

Wendy – Nuk e kam atë guxim, për fat të keq. Pastaj as Kisha nuk e miraton.

Chris – Po... Nuk numërohen më skandalet me abuzimet e disa klerikëve, por prapë janë ata që na japin leksione morale për abortin e eutanazinë.

Wendy – Do të tërhiqem në manastir...

Alex – Po jo, mos e thoni atë... Nuk është faji juaj...

Chris – Epo... fare pa faj s'jeni, por gjithsesi...

Wendy – Zoti më faltë...

Shpërthen në lot.

Wendy – Më falni, duhet të shkoj të freskohem pak...

Del.

Fred – Nuk është e mundur... Ajo është?

Alex – Ajo? Kush ajo?

Fred – S'e kuptove? Wendy është nëna ime!

Alex – Po çfarë është kjo histori tjetër? Unë s'kam humbur një episod, kam humbur një sezon të tërë! Nuk kuptoj asgjë!

Chris – Nuk duhej ta kishim luajtur gjithë këtë komedi. Po çmendemi të gjithë.

Janine – Jo, fatkeqësisht ka të drejtë...

Fred – Nëna ime sapo më rrëfeu që nuk është nëna ime. Më ka gjetur në një stol stacioni!

Chris – Mirë, Wendy e la foshnjën mbi një stol, ju u gjetët mbi një stol tjetër... S'ka prova që ishte i njëjti stol.

Alex – Sigurisht... Çdo vit gjenden plot foshnja të harruara mbi stolat e stacioneve...

Chris – Ndoshta jo aq shumë sa valixhe, por megjithatë...

Alex – Në cilin stacion e gjetët foshnjën?

Janine – Në stacionin e atij qytetit pranë Parisit ku jepja mësim.

Alex – Ah, atëherë... Tani rastësitë po shtohen pak si shumë...

Fred – Duhet t'ia themi, s'kemi zgjedhje...

Chris – Të humbasësh fëmijën kështu... Duhet të ketë qenë traumë e tmerrshme.

Janine – Thotë se do ta kalojë pjesën tjetër të jetës në manastir... Nuk mund ta lëmë ta bëjë...

Alex – Po ju, e gjeni një foshnjë në stol dhe thjesht e merrni me vete?

Chris – Edhe një valixhe e çon te sendet e humbura.

Janine – Isha si ju... Doja një fëmijë, nuk mund të lindja... Dhe ju e dini sa e vështirë është të birësosh.

Fred – Është nëna ime biologjike. S'mund të bëj sikur s'e di.

Janine – Por unë do të mbetem gjithmonë mamaja jote, zemër. Unë të rrita, apo jo?

Fred – Po pse ma tregove pikërisht tani? Sot, nga të gjitha ditët!

Wendy kthehet.

Wendy – Më falni, nuk duhej t'jua ngarkoja gjithë atë histori. Në fund të fundit, s'është puna juaj...

Fred – Përkundrazi... *(Të gjithë e shohin.)* Dua të them, si mund të mos preket njeriu nga një histori kaq tronditëse...?

Wendy – Faleminderit për mbështetjen. S'i kisha folur kurrë askujt për këtë. Por sapo ju takova, nuk e di pse, ndjeva se mund t'ju besoja.

Fred – Dhe mundeni, ju siguroj.

Wendy – Megjithëse u përpoqët të ma paraqitnit hidrauliken si gruan tuaj.

Fred – Pra, e kishit kuptuar gjithë kohës...

Alex – E pranoj fajin...

Fred – Edhe unë...

Chris – Dhe... e kuptuat menjëherë apo...? Nuk jam aktore, por shpresoja ta luaja bindshëm rolin për më shumë se pesë minuta...

Wendy – Në fillim ju besova. Vetëm kur ndërruat rrobat që...

Alex – E pra... U bëmë tepër të sigurt në vetvete...

Chris – Na mori loja me vete, dhe kjo na tradhtoi...

Wendy – Pra, ju jeni hidraulikja që erdhi në shtëpinë time dhe e la rubinetin më keq se ç'e gjeti?

Chris – Më falni, isha e mbingarkuar, por do të vij ta ndreq. Falas, natyrisht...

Fred – Më falni që ju luajtëm këtë komedi. Por të paktën tregon sa shumë e dëshirojmë një fëmijë. Do të bëja gjithçka për të.

Wendy – E kuptoj. Edhe unë...

Fred – Më vjen shumë keq...

Wendy – Sot vajza ime do të ishte afërsisht në moshën tuaj. Dhe unë nuk e di as nëse është gjallë.

Fred – Është gjallë. Për këtë mund t'ju siguroj.

Wendy – Faleminderit, por si mund të jeni kaq e sigurt?

Një pauzë.

Fred – Sepse jam unë.

Wendy mbetet e shtangur.

Wendy – Ju...?

Janine – Edhe unë kisha nevojë ta lehtësoja ndërgjegjen. Jam unë që mora foshnjën që latë pa mbikëqyrje për pak çaste në atë stacion.

Wendy – Por... si...?

Janine – Ishte në gusht...

Wendy – Po, më 23.

Janine – Pashë atë foshnjë. Nuk mund të bëja fëmijë. Nuk mendova gjatë, e mora. Ishte vetëm disa ditëshe. E regjistrova në gjendjen civile si fëmijën tim...

Wendy – Ishte triditëshe. Lindi më 21 gusht.

Alex – Atëherë në horoskop nuk je Virgjëreshë, por Luan. Më dukej mua...

Chris – Po kjo është monstruoze! Ia vodhët fëmijën...

Janine – Vetëm unë e kam fajin. Bëni çfarë duhet. Denoncomëni, nëse kjo ju lehtëson. Nuk jeni ju ajo që duhet të shkoni në manastir. Jam unë që duhet të shkoj në burg.

Wendy – Jo, nuk do t'ju denoncoj. Përkundrazi, duhet t'ju falënderoj.

Chris – Të falënderoni? Po pse?

Wendy – Në të vërtetë, edhe unë jam po aq fajtore sa ju...

Fred – Si kështu?

Wendy – Atë foshnjë nuk e... harrova thjesht në një stol. Besoj se, pa e pranuar as vetë... e braktisa.

Janine – Prandaj nuk e denoncuat zhdukjen në atë kohë...

Wendy – Kur u ktheva në stacion dhe fëmija nuk ishte më, ndjeva lehtësim. E mora si shenjë të fatit. I mbusha mendjen vetes se foshnjën e kishte marrë dikush i mirë. Dikush që mund ta rriste siç duhet dhe t'i jepte lumturi.

Chris – Në një farë mënyre, nuk gabuat.

Wendy – Vetëm pas shumë vitesh u përpoqa të të gjeja. Por si? Kisha lindur vetëm. Ti nuk ishe regjistruar në gjendjen civile...

Janine – Megjithatë, duhet t'i kishit vënë një emër.

Wendy – Po... Marie-Thérèse...

Chris – Sa e tmerrshme...

Alex – Vërtet... Mendoni pak... Mund të quheshe Marie-Thérèse...

Fred – Ndonjëherë pyes veten nëse thellë brenda meje e kam ditur gjithmonë.

Alex – Që quheshe Marie-Thérèse?

Fred – Që isha e birësuar! Ndoshta dëshira ime për të birësuar një fëmijë vjen pikërisht nga ajo plagë e fshehur...

Chris – Po deri te birësimi i një xhihadisti...

Fred – Po babai im? Kush është?

Wendy – Babai yt... Është e ndërlikuar...

Janine – Tani që i nxorëm të gjitha... Sa e ndërlikuar?

Wendy – Siç ju thashë, jeta ime në atë kohë ishte e ndërlikuar. Kështu që babai yt mund të jetë një nga disa burra...

Chris – Po ndonjë ide duhet ta keni...

Wendy – Po...

Fred – Dhe...?

Wendy – Nuk do të çuditesha po të ishte një nga futbollistët që vinin shpesh të festonin pas ndeshjeve në lokalin ku punoja...

Chris – Një ekip? Cili ekip?

Wendy – Një klub futbollit nga Bretanja, në perëndim të Francës.

Janine – Prandaj, kur e gjeta foshnjën, ishte mbështjellë me një fanellë të atij ekipi futbollit...

Wendy – Ishte mënyra ime për të lënë një shenjë për origjinën e saj...

Fred – Por kur thoni se babai im mund të ketë qenë një prej futbollistëve...?

Wendy – I gjithë ekipi vinte te ne kur luante një ndeshje në Paris. Dhe kur fitonin, më besoni, në atë bordello ku punoja, pothuajse askush nuk mbetej në stol si rezervë...

Fred – Pra, babai im është... një ekip futboli?

Wendy – Edhe për këtë të lashë mbi atë stol në stacion...

Chris – Kjo me të vërtetë i ngjan shumë një braktisjeje...

Janine – Në një farë mënyre, më lehtëson...

Wendy – Por nuk të kam harruar kurrë, të betohem...

Fred – Ju besoj.

Wendy – A do të mund të më falësh një ditë...?

Fred – Ju kam falur tashmë.

Përqafohen.

Chris – Pra, gjithçka është mirë që mbaron mirë...

Alex – Pothuajse... Përplasa një fëmijë dhe ende s'e di nëse do të shpëtojë.

Wendy – Mos vallë ai që përplasët është i njëjti fëmijë që ju propozova për birësim?

Alex – Nuk e di... Me gjithë ç'ka ndodhur sot... A keni lajme?

Wendy – Ende jo, për fat të keq...

Janine – Dukeni shumë e tronditur.

Wendy – Duhet t'ju rrëfej edhe diçka.

Chris – Kjo qenka si serial pa fund...

Wendy – Nëse doja patjetër që ky fëmijë të birësohej, ishte sepse e njoh pak historinë e tij.

Chris – Po përgatitem për më të keqen...

Wendy – Para se të vdiste, gruaja që e kishte rritur i paskësh treguar se gjyshi i tij kishte qenë futbollist në një ekip nga Bretanja.

Fred – Dhe menduat se ai djalë ishte nipi juaj.

Wendy – Mesa duket nuk është. Por mund të jetë nipi i ndonjëres prej shoqeve të mia të asaj kohe.

Alex – Që edhe ajo paska braktisur fëmijën në po ato rrethana. Të mbështjellë me fanellën e klubit nga Concarneau...

Janine (*Fred-it*) – Pra, ti mund të kesh lidhje gjaku me djalin që dëshiron të birësosh...

Alex – Tani e humba fare fillin...

Janine – Nëse babai yt është edhe gjyshi i atij fëmije!

Chris – Janë të gjitha hamendësime. Një ekip futbollit ka njëmbëdhjetë lojtarë.

Alex – Pa llogaritur rezervat.

Një pauzë.

Fred – Mbetet të dimë nëse djali që përplase është vërtet ai që u arratis nga streha.

Janine – Si e ka emrin ai fëmijë? Dua të them, ai që doni të birësoni.

Alex – Është e vërtetë, as që na shkoi mendja ta pyesnim...

Chris – Epo? Jean-Baptiste? Kevin? Mouloud?

Wendy – Shlomo. Quhet Shlomo.

Janine – Shlomo?

Fred – Dhe me sa duket, emri nuk ndërrohet më...

Chris – Po të jetë dhjetë vjeç...

Alex – Ose më shumë...

Wendy – Po aksidenti juaj, ku ndodhi?

Alex – Sapo dola nga unaza e Parisit, pranë një kryqëzimi të madh në lindje të qytetit...

Wendy – Pikërisht aty ku u përplas Shlomo i vogël.

Fred – Atëherë është ai!

Alex – Mesa duket...

Fred – Duam të birësojmë një fëmijë, dhe ti e shtyp me makinë!

Alex – Por... nuk e dija!

Chris – Po ta dinte, pa dyshim do të kishte zgjedhur të përplaste një tjetër...

Fred – Jam e sigurt që e bëri me qëllim!

Chris – Kjo histori po bëhet krejt e pabesueshme.

Alex – Po... Sikur të ishim në një film të Almodóvar-it...

Chris – Po të ishte pjesë teatri, do të thoshim se autori po e tepron...

Janine – Është megjithatë një rastësi e jashtëzakonshme.

Fred – E dini si thonë: rastësitë nuk ekzistojnë, janë vetëm takime të caktuara nga fati.

Chris – Pra, mendoni se ai djalë kishte takim sot për ta përplasur babai i tij i ardhshëm birësues?

Alex – Po të mos e kisha përplasur, do të kisha ardhur në kohë. Nuk do të na duhej të luanim gjithë këtë komedi. S'do të kishim pasur këto ngatërresa. Dhe Wendy me Janine nuk do të na i kishin rrëfyer kurrë sekretet e tyre.

I bie celulari Wendy-t.

Wendy – Duhet të përgjigjem. Me siguri është për Shlomo-n... *(Përgjigjet.)* Alo...?

Alex – Shlomo... S'jam i sigurt se do të mësohem me këtë emër... Nuk ka ndonjë shkurtim?

Fred – Po cili mund të jetë shkurtimi i «Shlomo»...?

Chris – Momo?

Wendy – Në rregull... Faleminderit... *(E mbyll.)* Gjithçka është mirë. Është jashtë rrezikut...

Alex – Uf... Sa mirë... Nuk do t'ia falja kurrë vetes po t'i kisha shkaktuar vdekjen një fëmije.

Heshtje.

Wendy – Tani ju takon juve të vendosni nëse do ta birësoni apo jo...

Alex – Po e pranoj që në fillim nuk isha shumë entuziast për birësimin.

Fred – Sepse nuk do fëmijë?

Alex – Po... Dhe gjithashtu...

Chris – Sepse ju tradhtoi me hidrauliken.

Fred – E kuptoj... *(Chris-it.)* Dhe besoj se nuk keni as tre fëmijë.

Chris – Jo, i kam... Por ishte para... Para divorcit... Dhe para se të ndryshoja orientim...

Fred – Orientim profesional, doni të thoni.

Chris – Edhe atë, po...

Alex – Më vjen vërtet keq...

Chris – Rrini e qetë, ishte vetëm një histori kalimtare...

Alex – Ajo që ndodhi sot më bëri të mendohem, Fred. E kuptova sa shumë rëndësi ka ky fëmijë për ty.

Janine – Sidomos tani që e dimë se, në një farë mënyre, është tashmë pjesë e familjes. Edhe ju, Wendy.

Alex – Prandaj, nëse mund të më falësh... le t'ia lëmë fatit. Nëse për ty është kaq e rëndësishme, jam gati ta provoj këtë aventurë bashkë me ty.

Wendy – Edhe pse djali mund të jetë mbi dhjetë vjeç, quhet Shlomo dhe është rritur në një kamp me ekstremistë në Siri?

Alex – Mund të ishte edhe më keq...

Chris – Vërtet? Si, për shembull?

Alex – Nuk e di... Por jam i sigurt që mund të ishte edhe më keq.

Janine – Gjithsesi... Si përfunduan në një kamp në Siri prindërit e një fëmije që quhet Shlomo?

Wendy – Kjo është një histori tjetër, që ndoshta do t'ju tregoj ndonjë ditë.

Chris – Do të isha vërtet kureshtarë ta dëgjoja...

Alex – Rëndësi ka që ky fëmijë ndoshta është nipi yt, apo diçka e tillë...

Fred – Pastaj, po u kthyem mjaftueshëm larg në kohë, Jean-Baptiste, Mouloud apo Shlomo, të gjithë nga një familje vijnë, apo jo?

Chris – Atëherë po ju lë... si familje.

Fred e ndalon nga krahu me një gjest të përzemërt.

Fred – Prisni... *(Të dyja duken paksa të turbulluara.)* Gjithsesi, nuk do ta harroj atë që bëtë për mua...

Alex e ndien ngarkesën emocionale mes dy grave dhe ndërhyr.

Alex – Do të thuash, për ne...

Fred – Nuk do të donit të bëheshit kumbara e tij?

Chris – Kumbara e një delinkuenti të vogël me mjekër, që vjedh skuterë për t'u arratisur nga streha? Këtë e kam ëndërruar gjithmonë...

Alex – Nëse na lejojnë ta birësojmë, natyrisht...

Wendy – Sigurisht që do t'ju jap miratimin për birësimin.

Janine – Sidoqoftë, askush tjetër nuk do ta donte atë djalë.

Fred – Faleminderit.

Wendy – Kështu bëhem njëherësh nënë dhe gjyshe.

Fred – Kurse unë jam vajza e një ekipi futbollit të ligës së dytë dhe nëna e Shlomo-s së vogël.

Alex – Do ta quajmë Momo. Ai emër shkon kudo.

Chris – Këtë herë mund ta themi me plot gojë.

Të gjithë – Gjithçka është mirë që mbaron mirë!

Janine – Vetëm se, me gjithë këto histori, ma iku përfundimisht takimi te okulisti...

Errësirë.

Fund

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.